

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **GIV CZ, s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Vilémovská 642/3, zast.: JUDr. Pavol Krošlák, advokát, se sídlem Praha 1, Voršílská 130/10, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. května 2015, č.j. 23112-4/2015-900000-304.3, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2015, č.j. 23112-4/2015-900000-304.3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 2. 2015, čj. 7047-6/2015-550000-12, kterým podle ust. § 42d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), bylo vysloveno propadnutí vybraných výrobků – tichého vína ve vlastnictví žalobkyně.

Žalovaný svoje rozhodnutí opřel o zjištění, že dne 22. 1. 2015 při silniční kontrole kontrolovaná osoba dopravovala vybrané výrobky – 12.378 láhví tichého vína - s nesprávnými údaji o dopravci a dopravním prostředku, uvedenými v průvodním elektronickém dokladu. Tím bylo s dopravovanými vybranými výrobky,

k nimž svědčilo vlastnické právo žalobkyni, nedovoleně nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

V reakci na uplatněné odvolací námitky žalovaný v úvodu uvedl, že ve smyslu ust. § 42b, § 42a odst. 1 písm. a) a b) zákona o spotřebních daních řešil, kdo je v tomto případě účastníkem řízení o zajištění vybraných výrobků, a dospěl k závěru, že správcem daně označený řidič T. J. Z. byl pouze zákonný zástupce přepravce, polské společnosti MAYER TRANSPORT Sp. z o.o. Dalším účastníkem pak byla žalobkyně, které svědčí vlastnické právo k zajištěným vybraným výrobkům. Osobou definovanou v § 42a odst. 1 písm. a) a b) neshledal ani příjemce dopravované zásilky, ani provozovatele daňového skladu. Po vyřešení těchto procesních pochybení správce daně pak žalovaný přistoupil k projednání dalších odvolacích námitek. Poukázal na to, že žalobkyně nezpochybňuje, že bylo s vybranými výrobky nakládáno v rozporu se zákonem, pouze namítá malou společenskou škodlivost protiprávního jednání, tedy nízkou intenzitu útoku na právem chráněný zájem, a tvrdí, že se jednání dopustil někdo jiný. Žalovaný v reakci na tuto odvolací námitku zdůraznil, že řízení o zajištěných vybraných výrobcích není řízením o správním deliktu ale zvláštní druh řízení daňového, v jehož rámci se přijímají opatření směřující proti distribuci a spotřebě vybraných výrobků, s nimiž je nakládáno v rozporu se zákonem (některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních). Jde o opatření, která mají povahu bezprostředních zásahů (zajištění výrobků), následně povahu konečného rozhodnutí o právním režimu výrobků a posléze i o jejich dalším použití (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 69/2007-92).

Žalovaný reagoval i na žalobkyni vzpomínané ust. § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních a jednoznačně uzavřel, že není aplikovatelné na jiné řízení než na řízení o správním deliktu. V řízení o zajištěných vybraných výrobcích není zjišťována subjektivní stránka protiprávního jednání, konkrétně osoba pachatele, míra zavinění ani intenzita útoku (materiální znak), jak tomu je v řízení o správním deliktu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 55/2012-23, kde tento soud konstatoval, že od 1. 5. 2011 již správce daně nemá žádný prostor pro správní úvahu, zda vzhledem k okolnostem případu o propadnutí rozhodnou či nikoliv. Prostor pro takové úvahy je dán pouze k zajištěným dopravním prostředkům. Žalovaný proto přisvědčil správci daně v jeho interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Afs 148/2014-70. Poukázal též na systém dopravy vybraných výrobků, jak jej vytvořily členské státy v rámci implementace práva Evropské Unie. Žalovaný proto ve shodě se správcem daně uzavřel, že dopravovat vybrané výrobky lze jen s předepsanými doklady, které obsahují správné a pravdivé údaje. Údaj o dopravci a identifikační údaje o dopravním prostředku jsou navíc důležitými údaji pro kontrolu a evidenci. Pokud nesprávný údaj v průvodním dokladu není jen pouhá zjevná chyba v psaní, která nezpůsobuje zaměnitelnost nebo nesrozumitelnost údaje, je dle žalovaného postup správce daně zcela na místě.

Žalovaný připustil, že o propadnutí vybraných výrobků nebylo rozhodnuto proto, že by žalobkyně nesplnila nějakou svoji povinnost, ale k chybě došlo pravděpodobně řetězením smluvních vztahů a následnou chybou v komunikaci. Postižena však byla v souladu se zákonem žalobkyně. To však nevylučuje, aby žádala po odpovědné osobě náhradu způsobené škody.

Žalobkyně ve včas podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a domáhala se jeho zrušení i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně. Především označila za pochybení žalovaného, že z řízení byl vyloučen pan T. J. Z. a společnost Vino Servis Sp. z o.o.

K věci uvedla, že si objednala u přepravce N.J.P Log s.r.o. přepravu zboží, které měl vyzvednout ve skladu, přepravit a mít pro přepravu potřebné dokumenty. Přepravce ale najal dalšího přepravce, společnost AP Freight, ta zase polskou společnost MAYER TRANSPORT Sp. z o.o., (dále jen „MAYER TRANSPORT“), která přepravu fakticky prováděla. Zboží bylo umístěno ve skladu společnosti Nagel Česko, s.r.o., (dále jen „Nagel“). Jak tato společnost, tak i přepravce, společnost N.J.P. Log s.r.o., jsou renomované společnosti s dlouhodobou praxí v oboru. Společnost Nagel vystavila elektronický průvodní doklad, který obsahoval jméno prvního dopravce a registrační značku vozidla. Tyto údaje neodpovídaly stavu zjištěnému při zadržení vozidla celními orgány. K vypsání nesprávných údajů do elektronického průvodního dokladu došlo zaviněním přepravců a společnosti Nagel. Žalobkyně tvrdila, že neučinila ani neopomněla učinit nic, čím by porušila zákon o spotřebních daních ani jiné předpisy. Vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby nedošlo k porušení povinností dle daňových a celních předpisů. Pečlivě vybrala subjekty s odpovídající kvalifikací a nadto i dále postupovala obezřetně, když v objednávce zahraniční přepravy ze dne 19. 1. 2015, je připomenuto, že Nagel má vytištěný elektronický průvodní doklad přiložit řidiči na cestu. Přepravci sdělila údaje o místě doručení zásilky. Žalobkyně je proto přesvědčena, že za této situace ji nelze činit odpovědnou za porušení povinností, jejichž splnění nemohla ovlivnit ani při vynaložení veškerého úsilí, které v daném případě bylo možno požadovat. Proto jí nemůže být k její újmě uložen trest propadnutí věci.

Žalobkyně dále poukázala na to, že o svém úmyslu dovézt víno do Polska informovala předem polský celní úřad a po úhradě zálohové faktury obdržela kolkové známky, které byly přilepeny na dopravované láhve (zboží). Polské úřady měly zboží ve své evidenci a jeho dopravení na území Polska očekávaly. Společnost, které mělo být zboží doručeno, uhradila polským celním úřadům před vydáním kolků část spotřební daně za zboží a nic nenasvědčovalo, že by neuhradila zbytek. S ohledem na nulovou spotřební daň v ČR tak zájmy ČR na řádném výběru daní nemohly být ohroženy. Nesprávné údaje elektronického průvodního dokladu nemohly vést k ohrožení účelu relevantních ustanovení zákona o spotřebních daních.

Žalobkyně také poukázala na to, že je dceřinou společností italského výrobce a dovoze vína, který prostřednictvím svých dceřiných společností víno distribuuje po celém světě. Konečným adresátem dodávky zboží byly obchody koncernu Kaufland v Polsku. Znovu zdůraznila, že neporušila v minulosti celní či daňové předpisy a nebyly jí ukládány žádné sankce. Napadené rozhodnutí ji tedy trestá propadnutím zboží v hodnotě cca 860.000 Kč za porušení povinností jinými osobami, a to v situaci, kdy k tomu došlo poprvé. Na straně přepravce a společnosti Nagel jde o neúmyslné porušení povinností. Podnikání zúčastněných společností přináší prospěch českému i dalším evropským státům, mimo jiné v uhrazených daních. Dále zdůraznila, že na trhu v ČR působí od r. 1996 a vždy řádně odváděla a odvádí spotřební daň a nikdy neměla problém s celní správou.

Bez ohledu na závěry žalovaného, že řízení o zajištěných vybraných výrobcích není řízením o správním deliktu, důsledky napadeného rozhodnutí jsou pro ni stejné jako při uložení trestu propadnutí věci. Bez toho, že by žalobkyně porušila jakoukoliv povinnost působí jí rozhodnutí újmu nejméně v ceně vína, které propadlo. Vedle toho další újma vzniká například ve výši ceny kolkových známek vydaných polskými celními orgány a také na jejím dobrém jméně, neboť může být vnímána obchodními partnery jako nezpůsobilá vykonávat svoji základní podnikatelskou činnost, tj. mezinárodní distribuci vína. Závěrem žalovaného o jiném charakteru řízení nelze dle žalobkyně zdůvodnit zcela neadekvátní zásah do jejich majetkových práv, který by měla nést za pochybení jiných osob. Nemůže proto souhlasit s myšlenkou, že veškerá běžně používaná kritéria pro udělování sankcí ve správním právu lze ignorovat se zdůvodněním, že napadené rozhodnutí je výsledkem daňového řízení a ukládá daň. K vydání napadeného rozhodnutí přistoupily celní orgány proto, že (dle jejich tvrzení) došlo k porušení povinností. Za porušení povinností logicky následuje trest a nikoliv vyměření daně. Nelze tedy rezignovat na použití kritérií užívaných při rozhodování o trestu a jeho výši.

Při ukládání (vyměřování) sankcí má dle žalobkyně správní orgán posuzovat všechny okolnosti spáchaného deliktu, možnosti nápravy u odpovědné osoby, zajištění ochrany veřejných zájmů, má zvažovat především závažnost deliktu, dobu trvání, okolnosti protiprávního jednání, rozsah způsobených následků. Správní orgány mají zkoumat naplnění nejen formálních znaků správních deliktů, ale i znaků materiálních. Zákon o spotřebních daních obsahuje ustanovení §135 z.z., které má vést správní orgán k tomu, aby neaplikoval sankci propadnutí věci automaticky. Pokud správní orgán tvrdí, že sankci propadnutí věci musí uložit, rezignuje tak v rozporu s právními předpisy aplikovatelnými na správní řízení nejen na řádné a přezkoumatelné zdůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i na řádné a pochybnosti nevzbuzující objasnění všech rozhodných okolností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Absenci výslovného umožnění správního uvážení v ust. § 42c, § 42d zákona o spotřební dani ostatně relativizuje Ústavní soud, když v rozhodnutí Pl. ÚS 37/11, mimo jiné konstatuje, že právní stav „...nelze vykládat tak, že zákonodárce měl v úmyslu vyloučit povinnost správních orgánů dbát cestou správního uvážení Ústavně zaručených základních práv občanů, takovýto výklad by nebylo možno považovat za ústavně konformní.“

Podle žalobkyně je trest propadnutí zboží opatřením zcela nepřiměřeným vzhledem k okolnostem tohoto případu. Nakonec i žalovaný v napadeném rozhodnutí správní uvážení připouští, když na poslední straně rozhodnutí uvádí, že „pokud tedy nesprávnost údajů v průvodním dokladu není jen pouhá chyba v psaní, která nezpůsobuje nezaměnitelnost nebo nesrozumitelnost údaje, je postup správce daně zcela na místě.“

Žalobkyně v závěru tvrdila, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s důkazy předloženými ve správním řízení a v odvolání, jelikož při rozhodování vycházel z jiného právního názoru než předkládá žalobkyně.

Žalovaný podal k žalobě dne 7. 9. 2015 vyjádření v němž uvedl, že z obsahu žaloby i z odvolání vyplývá, že mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o skutkových otázkách. Žalobkyně toliko rozvádí doktrinální polemiku o tom, zda rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je či není (správním) trestem a od toho

odvívá další argumentaci o tom, kdo je za takový (správní) delikt odpovědný, zda se jedná o přiměřený trest a jakými postupy a (správními) úvahami se měl správce daně vydat, když dle žalobkyně i žalovaný připustil jistý prostor pro správní uvážení.

Především pokládal žalovaný za důležité zdůraznit, že v napadeném rozhodnutí ani náznakem nepřipustil nějaký žalobou naznačený prostor pro správní uvážení. Pouze v jedné větě odlišil situace, kdy se jedná o zjevné chyby v psaní, když např. dojde k chybě při přepisu jména (názvu) dopravce, č.p. v označení sídla apod., což není projednáváný případ, od situací, kdy se údaje od skutečnosti zcela liší, jak se v projednávaném případě stalo, kdy dopravcem byl někdo zcela jiný, stejně jako byl jiný dopravní prostředek uvedený v průvodním dokladu, a jiný byl zjištěn při kontrole.

Žalovaný poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde vyložil, že rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 37/11 se týká aplikace práva správního, konkrétně § 135d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v období od 1. července 2005 do 31. prosince 2012, které zasahuje do správního práva trestního v části šesté zákona o spotřebních daních, nikoliv práva daňového v ust. § 42 a násl. tohoto zákona. Žalobkyně vychází z poměrně rozšířeného doktrinárního omylu, o němž se žalovaný zmínil již v napadeném rozhodnutí. Znovu zdůraznil, že daňové právo není žádnou podoblastí práva správního – potažmo trestního práva správního, ale práva finančního, a to hmotně i procesně. I když zejména daňové právo jako podoblast práva finančního se svými formami regulace právních vztahů v mnohém správnímu právu podobá, nelze tyto oblasti zaměňovat. Připustil sice, že k jistému stírání rozdílů přispívá i např. dikce zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nicméně nelze volně přebíhat z jedné oblasti práva do druhé, která má vlastní zásady a pravidla. Žalovaný připomněl, že k výlučnosti daňového práva se v minulosti vyjádřil i Evropský soud pro lidská práva. Ve vztahu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (viz sdělení č. 209/1992 Sb., dále též jen „Úmluva“) soud vyslovil ve věci *Ferrazzini proti Itálii*, že daňové záležitosti dosud tvoří součást tvrdého jádra výsad veřejné moci, přičemž veřejný charakter vztahu mezi daňovým poplatníkem a daňovým úřadem nadále převládá. Ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy se tak podle názoru Evropského soudu pro lidská práva na samotnou správu daní a jiných obdobných peněžitých plnění nevztahuje, neboť se nejedná o řízení o občanských právech a závazcích. Součástí daňového práva speciálně v oblasti spotřebních daních jsou nejen peněžitá plnění, ale i ukládání evidenčních povinností a přijímání opatření k vybraným výrobkům, pokud tyto evidenční povinnosti nejsou plněny. To se správním trestáním nemá hmotně ani procesně právně nic společného. Otázka přiměřenosti těchto opatření je součástí legislativního procesu. Správce daně již nemá možnost modifikovat dopad přijaté právní úpravy metodami známými z oblasti práva správního, potažmo trestního práva správního. Dokud do účinné právní úpravy v oblasti daňového práva nezasáhne např. Ústavní soud jako negativní zákonodárce, správce daně (ale ani jiný mocenský orgán) nemá prostor odchýlit se od zákonné úpravy, resp. postupovat způsoby, které jsou vlastní jiným oblastem (veřejného) práva, kam směřuje již i v odvolacím řízení nepřipadně užitá argumentace ustanovením § 135zzf zákona o spotřebních daních.

Žalovaný ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu a setrval na názoru, že nemohl rozhodnout jiným postupem a způsobem. Pokud se žalobkyně cítí poškozena, pak to není v

důsledku postupu žalovaného nebo správce daně, ale pochybením smluvních partnerů žalobkyně. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. Žalobu neshledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 22. 1. 2015 při kontrole v obci Olešnice v Orlických horách zjistila hlídka mobilního dohledu celního úřadu, že vybrané výrobky, 12.378 láhví tichého vína, dopravovala společnost MAYER v režimu podmíněného osvobození od daně. Řidič vozidla T. J. Z. předložil mimo jiné stejnopis elektronického průvodního dokladu. Při jeho ověření bylo zjištěno, že údaje v něm uvedené se shodují s údaji uvedenými v evidenci EMCS, jsou však v odstavcích 15 a 16 v rozporu se skutečným stavem. Celní úřad rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015, č.j. 5251-4/2015-550000-62, shora uvedené výrobky a dopravní prostředek, který je dopravoval, zajistil dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Následně dne 19. 2. 2015, pod č.j. 7047-62015-550000-12, rozhodl, že dopravované zboží, 12.378 ks zajištěných láhví vína propadá. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl.

Shora popsany skutkový stav není mezi účastníky sporný.

Žalobkyně v podané žalobě poukázala na část odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde se zabývá účastenstvím v řízení. Tvrdila, že z řízení vyloučil pana T. J. Z. a společnost PMP Wino Serwis Sp. z o.o. rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015, o odvolání do rozhodnutí o propadnutí věci ale žalovaný rozhodl 27. 5. 2015. I když napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy uvedené osoby byly účastníky řízení, rozhodnutí vůči nim nesměřuje. Tento postup označila žalobkyně za nesprávný. Neuvedla však, zda a jak ji tvrzené pochybení ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zkrátilo na jejích právech.

Kdo je účastníkem řízení o zajištění věci a propadnutí vybraných výrobků nebo dopravního prostředku řeší zákon o spotřební dani v § 42 a násl.

Podle jeho ust. § 42 odst. 1 „*Správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že*

- a) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8,*
- b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5,*
- c) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) nebo b) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo*
- d) doklad uvedený v písmenu a) nebo b) je pozměněný nebo padělaný.*

Podle ust. § 42a odst. 1 citovaného zákona „*Účastníkem řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku je*

- a) osoba, u níž byly vybrané výrobky zajištěny,*
- b) osoba, která má věcné právo k zajištěným výrobkům.“*

Podle ust. § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních „*Správce daně, který rozhodl o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval.*

Účastníkem řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku jsou osoby uvedené v § 42a odst. 1“. (Odst. 2 citovaného ustanovení).

Z citovaného jednoznačně plyne, že žalobkyní uváděné osoby nebyly účastníky řízení o zajištěných vybraných výrobcích, a i když žalobkyně tvrdila, že o jejich vyloučení bylo rozhodnuto až poté, kdy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, krajský soud neshledal, že by tímto postupem byla žalobkyně zkrácena na svých právech, jak vyžaduje ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto posoudil tuto námitku jako nedůvodnou.

Další žalobní námitky žalobkyně směřovaly proti rozhodnutí žalovaného vydaného dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Zákon o spotřebních daních v § 42d odst. 1 písm. a) stanoví, že „*Pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich*

a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo

b) zabrání v ostatních případech.

Vlastníkem propadnutých nebo zabraných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku je stát.“ (Odst. 2 citovaného ust.).

Mezi účastníky není sporu o tom, že vybrané výrobky byly dopravovány v režimu podmíněného osvobození ve smyslu ust. § 25 zákona o spotřebních daních s elektronickým průvodním dokladem (§ 26 odst. 1 téhož zákona). V něm byly v odstavcích 15 a 16 uvedeny údaje o řidiči přepravujícího vozidla a o přepravující společnosti, které nesouhlasily se skutečností. Ani tyto okolnosti posuzovaného případu žalobkyně nespornuje. Svoje výhrady k rozhodnutí o propadnutí přepravovaných výrobků podrobně popsala v podané žalobě. Trvala na tom, že při ukládání sankce má správní orgán posuzovat všechny okolnosti spáchaného deliktu, možnosti nápravy u odpovědné osoby, zajištění ochrany veřejných zájmů, má zvažovat především závažnost deliktu, dobu trvání, okolnosti protiprávního jednání, rozsah způsobených následků. Správní orgány mají zkoumat naplnění nejen formálních znaků správních deliktů, ale i znaků materiálních.

K výkladu ust. § 42 a násl. zákona o spotřebních daních již zaujal jednoznačné stanovisko ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud. Krajský soud pokládá za nutné citovat zejména rozsudek tohoto soudu ze dne 27.11.2014, č.j. 10 Afs 148/2014-70. V něm uvedl pod bodem [29], že „*Způsoby ukončení řízení o zajištění výrobků upravují § 42c a § 42d zákona o spotřebních daních. Správní orgán buď zajištěné výrobky uvolní, nebo naopak rozhodne o jejich propadnutí. Podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních [c]elní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2. Ustanovení § 42d odst. 1 a 2 pak stanoví, že pokud celní úřad nebo celní ředitelství nerozhodne o uvolnění*

vybraných výrobků, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků znám (zabrání v ostatních případech). Vlastníkem propadnutých vybraných výrobků je stát.“

Ze shora podaného je nepochybné, že s vybranými výrobky bylo nakládáno v rozporu se zákonem o spotřebních daních, konkrétně jeho ustanovením § 42 odst. 1 písm. c), a účastníci se shodli na tom, že vybrané výrobky byly přepravovány s dokladem, na kterém byly uvedeny nesprávné údaje.

Dále Nejvyšší správní v citovaném rozsudku v bodě [29] uvedl, že konstantně judikuje, že *„propadnutí výrobků je pak sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební daně především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních“* (viz rozsudek ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010–107, č. 2054/2010 Sb. NSS). Na citovaný rozsudek navázal zdejší soud v dalším svém rozsudku, v němž se zabýval výkladem § 42d zákona o spotřebních daních a porovnáním se zněním ustanovení o propadnutí výrobků ve znění před účinností zákona č. 95/2011 Sb., a to v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, čj. 7 Afs 55/2012–23. V něm zejména konstatoval, že *„[p]odle § 42 odst. 11 zákona [o spotřebních daních], ve znění účinném do 30. 4. 2011 byl celní orgán oprávněn, avšak nikoli povinen, o propadnutí vybraných výrobků rozhodnout. Měl proto prostor pro správní uvážení, zda tak učiní a v jaké míře, a to s ohledem na povahu věci. V rámci správního uvážení mohl celní orgán reagovat na okolnosti případu, poměry povinné osoby či povahu vybraných výrobků tak, aby nebyly ukládány zjevně nepřiměřené sankce. V právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 podle § 42d odst. 1 zákona [o spotřebních daních], o spotřebních daních, však celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v § 42c odst. 2 téhož zákona ve znění účinném od 1. 5. 2011.“*

Závěry, které Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil ve shora citovaných rozsudcích, lze bez dalšího vztáhnout i na tento projednávaný případ. Je nepochybné, že zákon o spotřebních daních ve znění platném od 1. 5. 2011 nedává v § 42d odst. 1 správním orgánům žádnou možnost pro správní uvážení. Správce daně tedy nemohl, jak se domáhá žalobkyně, reagovat na okolnosti případu, brát v úvahu případný podíl jiných osob na zjištěných nedostatcích elektronického průvodního dokladu, povahu a množství vybraných výrobků nebo poměry a bezúhonnost žalobkyně. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného a v celém rozsahu na ně odkazuje. Stejně jako žalovaný pak konstatuje, že utrpěla-li žalobkyně újmu zaviněním jejich smluvních partnerů, nezbyvá, než aby se případně na nich domáhala náhrady vzniklé škody.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s důkazy předloženými ve správním řízení a v odvolání. Zmíněné pochybení spatřovala v tom, že při svém rozhodování vycházel z jiného právního názoru. Žalovaný zaujal ke sporné otázce skutečně jiný názor než žalobkyně, dle krajského soudu jej však dostatečně zdůvodnil a opřel o zákonná ustanovení i judikaturu Nejvyššího správního soudu. Za této situace nebylo nutné, aby se zabýval vyvracením jednotlivých právních úvah žalobkyně, jak je předestřela ve svém

odvoláním. K této otázce zaujal stanovisko Ústavní soud, který v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247) uvedl, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Tento závěr Ústavního soud je aplikovatelný i na řízení správní.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu